

[Lone Dybkjær]

ske netop skal udføres af nogle, der kan lidt af hvert.

Vi har et utroligt behov i dette samfund for mennesker, der kan lidt af hvert og ikke bare er specialiserede i en eller anden fagforening, sådan som jeg selv og andre af min type er. Der er behov for nogle meget mere hele mennesker til en lang række opgaver i samfundet, og det er noget af det, jeg ser som perspektivet i den tredje søjle. Det er derfor, jeg har lagt vægt på, at den blev sat i gang uden for fagforeningsregi som en samfundsopgave på linje med en uddannelsesopgave, hvad der virkelig er behov for.

Dernæst skal jeg vende mig til den anden del af forslaget, nemlig erhvervszonedelen, om jeg så må sige. Igen vil jeg sige, at vi har været villige til at vove et øje. Vi synes, det er godt at prøve, om der kan gøres noget inden for nogle amter og dele af amter, hvor erhvervsudviklingen er svag, og hvor ledigheden er høj eller stærkt stigende.

Der er behov for, at vi gør alt, hvad vi overhovedet kan, for at etablere nogle varige arbejdspladser i de områder, og derfor har vi syntes, det var en god idé at tage det med her og at tage det med på en kontrolleret måde. Man kan spørge, hvorfor vi så ikke mere aktivt støttede beslutningsforslag nr. B 24, men vi støttede det jo, i det omfang Fremskridtspartiet var villigt til at gå med til nogle andre ting – fair handel, fair aftale – og derfor har vi også været positive under forhandlingsforløbet.

Når det drejer sig om miljø, er jeg altså ikke så bekymret, og når jeg ikke er så bekymret, er det, fordi den almindelige miljølovgivning, om jeg så må sige, selvfølgelig skal overholdes; det er jo ikke sådan, at man kan tillade sig at forurene mere. I øvrigt er jeg ret overbevist om, at med den miljøbevidsthed, der er her i Folketinget, går det såmænd ikke så galt, og hvis det er ved at gå galt, skal Folketingets medlemmer nok være der. Jeg tror ikke, der vil foregå noget, uden at man lægger mærke til det, og sker det ikke her, vil det ske ude i kommunerne eller i et tæt samspil.

Det, som for mig har været afgørende også i den tid, da jeg sad som minister for området, er at prøve på at få gjort det noget mindre bureaukratisk, end det er. Det er meget bureaukratisk. Det er klart, at der er modstridende interesser. Der er nogle, der har en oplagt inter-

esse i at blive ved med at trække sagen ud, over for nogle erhvervsinteresser, hvor tiden er afgørende.

Det store skisma mellem græsrodsbevægelser, den offentlige sektor og erhvervslivet er tidsfaktoren. For erhvervslivet er tidsfaktoren afgørende – det er den i øvrigt også indimellem her i Folketinget – men tidsfaktoren er ikke nær så afgørende for den offentlige sektor, den har faktisk tid nok, og sagsbehandlingen i den offentlige sektor er tilrettelagt på en sådan måde, at man kan tillade sig at bruge tid til den. Det hænger jo også sammen med, at der ikke er det tilstrækkelige personale. Det er ikke af ond vilje fra den offentlige sektors side, men sådan er systemet sat til at arbejde, at tiden ikke er afgørende, og det er den naturligvis heller ikke for græsrodsbevægelser, for dem spiller tiden ikke så stor en rolle.

Jeg er altså ikke så bekymret for miljøet. Jeg synes, det er rigtigt at forsøge sig frem med, om vi kan gøre tingene på en anden måde, naturligvis samtidig med at vi overholder den generelle miljølovgivning. Jeg er enig med hr. Kim Behnke og er glad for, at hr. Kim Behnke siger det: Det er jo ikke meningen, at vi pludselig skal plastre landet til med forurenende virksomheder, men det er meningen, at vi hurtigere skal give godkendelser. Det har Det Radikale Venstre sådan set altid været tilhænger af, og jeg er glad for, at vi i dette forlig kan lave nogle gennembrud på forsøgsbasis. Det har været lidt svært for diverse miljøministre at komme igennem med det i den generelle lovgivning, og så er det fint, at vi kan komme igennem med det her.

Når det drejer sig om arbejdsmarkedslovgivningen, lægger jeg vægt på, at der faktisk skal være aftaler mellem de ansatte og virksomheden, men frem for alt mener jeg, at fagforeningerne her får en ny rolle i retning af at beskytte dem, der er i disse erhvervszoner, og sikre, at der ikke sker overgreb på de svage. Det er en værdig opgave for fagforeningerne, den er meningsfyldt, og den synes jeg bestemt fagforeningerne kan tage sig af. Jeg håber ikke, det fører til, at man blokerer alting, men det tror jeg heller ikke at det gør, for fagforeninger i lokalt regi tør jo somme tider vove lidt mere for at få tingene til at glide, end man gør i det centrale organ.